

## 982

## WYROK TRYBUNAŁU KONSTITUCYJNEGO

z dnia 26 listopada 1997 r.

sygn. akt U. 6/96.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:  
 Krzysztof Kolasiński — przewodniczący,  
 Tomasz Dybowski — sprawozdawca,  
 Jadwiga Skórzewska-Łosiak,  
 protokolant: Joanna Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 1997 r. na rozprawie sprawy z wniosku Zarządu Krajowego Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy, z udziałem umocowanych przedstawicieli uczestników postępowania: wnioskodawcy, Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, Ministra Pracy i Polityki Socjalnej oraz Prokuratora Generalnego, o zbadanie zgodności § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1992 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 55, poz. 273 ze zmianami) z art. 13, art. 134 § 1 i § 1<sup>2</sup> i art. 144 Kodeksu pracy oraz z art. 67 ust. 2 przepisów konstytucyjnych utrzymanych w mocy na podstawie art. 77 ustawy konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 84, poz. 426 ze zm.), a obecnie art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

orzeka:

§ 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1992 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 55, poz. 273, z 1993 r. Nr 41,

poz. 190, z 1994 r. Nr 21, poz. 75, Nr 69, poz. 303 i Nr 125, poz. 614, z 1995 r. Nr 8, poz. 42, Nr 84, poz. 424 i Nr 122, poz. 594, z 1996 r. Nr 80, poz. 377 oraz z 1997 r. Nr 24, poz. 127 i Nr 34, poz. 214), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem nowelizującym Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 lipca 1995 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 424), rozumiany jako przepis określający tylko podstawowy (minimalny) poziom wynagrodzenia za pełnienie dyżuru zakładowego, które powinno być ustalone przy uwzględnieniu rzeczywistego nakładu pracy świadczonej przez lekarza w czasie dyżuru, zgodnie z zasadą godziwego wynagrodzenia za pracę,

jest zgodny z art. 13 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162, z 1986 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 21, poz. 124, z 1988 r. Nr 20, poz. 134, z 1989 r. Nr 20, poz. 107 i Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 4, poz. 19, Nr 43, poz. 251 i Nr 55, poz. 319, z 1991 r. Nr 53, poz. 226, Nr 55, poz. 236 i poz. 237, z 1994 r. Nr 113, poz. 547, z 1995 r. Nr 16, poz. 77, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 87, poz. 396 i Nr 147, poz. 687 oraz z 1997 r. Nr 121, poz. 770),

nie jest niezgodny z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i z art. 134 § 1 i § 1<sup>1</sup> oraz art. 144 Kodeksu pracy.

Krzysztof Kolasiński

Tomasz Dybowski

Jadwiga Skórzewska-Łosiak

## 983

## WYROK TRYBUNAŁU KONSTITUCYJNEGO

z dnia 27 listopada 1997 r.

sygn. akt U. 11/97.

Trybunał Konstytucyjny w składzie:  
 Janusz Trzcіński — przewodniczący,  
 Wojciech Sokolewicz,  
 Andrzej Zoll — sprawozdawca,  
 protokolant — Joanna Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 1997 r. na rozprawie sprawy z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, z udziałem umocowanych przedstawicieli

uczestników postępowania: wnioskodawcy, Ministra Pracy i Polityki Socjalnej i Prokuratora Generalnego, o zbadanie zgodności:

a) § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 5 maja 1997 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz. U. Nr 47, poz. 310) z art. 2 i 7 Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483),